

Рак на простатата

от Джоузеф Хенкес, Белгия

1 Юни 2004 година

Възможни странични ефекти от една операция

Случи се в Сряда, 21 Март 2001 година. Отивах на работа с колата, както правя всеки делничен ден. В ранния следобед имах трудности с уринирането. Щом текваше урината, простатата притискаше уретрата и оттогава започнах да уринирам почти на всеки половин час.

Когато се прибрах вкъщи вечерта, казах на жена ми: „Имам проблем с уринирането и мисля, че може да се дължи на проблем с простатата“. Тя не можа да повярва и отговори: „На толкова ранна възраст?“ Тогава бях на 51 години.

Две нощи подред – на 21 и 22 Януари 2001 г. – имах температура от 39.5° C. Беше ми ясно, че микробите и бактериите вършат своята работа. Отлагах посещението при лекар, защото мислех, че този проблем ще се реши от само себе си. Продължи да става по-зле обаче и на 26 Март излязох от работа и отидох право на лекар. Но тогава излязоха само няколко капки урина. Уретрата беше напълно притисната, а това се случваше само при 5% от мъжете.

Лекарят ме прегледа и установи, че причината за моите проблеми е силно уголемената простата. Взеха ми кръв за установяване на ПСА нивата. Резултатът беше 92.6 ng/ml (нормалните граници бяха някъде между 0 и 4). От семинарите на д-р Хамер бях научил, че има само едно нещо, което може да се направи в случай като този и то бе да се постави катетер. Жена ми беше в такава паника, че веднага записа час при уролог за следващия ден – Вторник, 27 Март.

Урологът беше ужасен да види толкова много урина в пикочния ми мехур. Постави катетера, който доста ме облекчи. След това той много внимателно се опита да ме подготви за необходимостта от операция. Вече беше информиран от личния ми лекар, че не искам да бъда опериран. Дори се опита да ме посплаши, като каза, че веднъж имал пациент, който отказал операция и шест месеца по-късно починал (мозъкът му бил пълен с метастази).

Избухнах в смях, защото знаех всичко за вълшебната приказка за метастазите от д-р Хамер! Урологът незабавно ме отпрати и ми даде болничен лист за две седмици. Това бе първият ми болничен лист за цялата ми професионална кариера.

В Петък, 30 Март, беше направена биопсия в около 10:00 часа. В 11:30 часа имах час за скенер на мозъка.

През уикенда забравих да отворя катетера, докато уринирах и забелязах, че урината тече успоредно на него. Дадох си сметка, че туморът трябва вече да се е смалил, иначе урината вероятно не би могла да избегне катетера.

В Понеделник, 9 Април, семейният ни лекар направи още един кръвен тест. Този път нивото на ПСА беше 16.4 ng/ml. Гордо му казах: „Виждате ли, няма нужда от операция. Нивата на ПСА вече се снижават“. На което той отговори, че въпреки това, съм нямал шанс ако не се оперирам.

В Понеделник, 17 Април, беше направен още един кръвен тест, също и изследване на урината. Този път нивото на ПСА се беше покачило до 18.5 ng/ml. Това накара лекарят ми да каже: „Казах ти – ПСА нивата отново се покачват“.

Когато се обадих на д-р Хамер за това, той ме увери, че това е напълно нормален феномен и че няма нужда да се притеснявам. Стойностите на ПСА можело да варират, докато продължават да ме изследват.

Във Вторник сутринта, на 19 Април, семейният лекар махна катетера. Следобед имах час при уролога. Той ме попита дали съм могъл да уринирам и аз отговорих: „Два пъти!“ Тогава той направи друг ултразвук и видя, че пикочния мехур е напълно празен.

Разгневен, той заяви в рапорта, който записваше на диктофон, че резултатите от биопсията са се загубили и че най-високата стойност на ПСА е била 16.4. Когато свърши, му обърнах внимание на това и го помолих да коригира резултата с правилния, който беше 92.6! Той се извини и започна отново, като записа точните стойности.

След това се обадих на д-р Хамер още веднъж и той ме посъветва да оставя всичко както си е до Септември, Октомври.

На 3 Септември 2001 г. бе направен друг кръвен тест и най-после резултатът беше 2.8 ng/ml! На 19 Февруари 2002 г. тестът показва 2.17 ng/ml. Още два допълнителни теста, на 10.05.2002 г. и на 05.03.2003 г., показаха съответно 1.89 и 2.01.

С този чудесен резултат цялото това нещо вече бе минало за мен. До ден днешен се чувствам прекрасно. Дори и в сексуално отношение всичко е нормално и нямам проблеми с изтичането на урината или със задържането ѝ.

Медикаменти

Семейният ни лекар беше открил „вредна бактерия“ в пикочния ми мехур по време на изследването на урината от 17 Април 2001 г. и ми предписа антибиотици, но аз никога не съм ги взимал. Освен това, урологът ми предписа лекарство, наречено „OMIC“, което се предполагаше, че трябва да взимам до края на живота си. И това също не го взех.

Възможни странични ефекти от една операция

Следните странични ефекти могат да се дължат на частичното или пълно премахване на простатата:

1. Инконтиненция (само няколко процента от засегнатите мъже имат късмета да задържат урината си след рязането; един тежък недъг в по-късна възраст).
2. Импотентност (същото, както при т.1).
3. Продължителна зависимост от хормонални препарати.
4. Други възможни неприятности, които няма как да се предвидят.

Биологичен конфликт – полугенитален конфликт (свързан с размножаването или с пола и не непременно сексуален).

Биологична цел – простатата става активна, като целта е да се образуват повече секреции, които да пренесат повече до най-много, до „правилното място“.

Кога се случва простатната активност?

В следните случаи:

1. Мъж си мисли, че никога няма да има внуци (моят случай).
2. Мъж има приятелка и някой друг му я отнема или приятелката го напуска.
3. Баща има син, който върви по грешен път (например наркотици) или е хомосексуален.
4. Баща има дъщеря, която също има порочни навици или е лесбийка.

Как приключиха проблемите ми с простатата?

През Октомври 1999 година синът ми трябваше да претърпи мозъчна операция. След това той остана с парализирана лява страна на тялото. Тогава живееше с приятелката си, една красива бразилка. През Януари 2001 година бъдещата ми снаха се обърна към мен и жена ми: „Здраво ли сте седнали? Имам голяма изненада за вас. Мисля, че съм бременна, но ще съм напълно сигурна като направя още изследвания.“

И на двамата с жена ми ни мина една и съща мисъл през главата – „За бога, не сега!“ Те все още не бяха женени. (Ние бяхме ревностни католици.)

Когато момичето си направи ултразвук, във Вторник, 20 Март, беше потвърдено, че наистина е бременна. Седнахме пред телевизора и гледахме снимката от видеозона, на която можеше да се види, че има нещо. За мен това бе 100% доказателство за нейната бременност.

На следващия ден, Сряда, аз шофирах към работата си и тогава започнаха моите проблеми с уринирането. Простатата ми вече бе силно уголемена.

Ако бях погледнал на цялата работа с ненавременната бременност с неприязън, сигурен съм, че простатата ми щеше да си остане активна. Решението на конфликта ми беше пълното приемане на ситуацията. Както ми бе казал д-р Хамер, когато му се обадох за катетера и говорихме за проблема – „Започни да се радваш на идеята за малкото внуче“. Когато му възразих, че двамата все още не са женени, той отговори: „Няма значение. Винаги могат да го направят и по-късно“. Така и направиха – ожениха се през Септември 2002 година.

Накрая, бих искал да благодаря на д-р Хамер за откритието на Германската нова медицина и затова, че с отличния си съвет помогна на мен и на семейството ми да се справим с проблема.

Можем да излекуваме рака, но не можем да се борим с него!

С най-топли чувства,

Джоузеф Хенкес

Преведено от оригиналния немски документ

Източник: www.LearningGNM.com